

Sygn. akt I C 449/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Franczak- Opiela

Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Kulpa

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2019 roku w Nowym Sączu na rozprawie

sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych

I. umarza postępowanie w zakresie żądania usunięcia z rejestru prowadzonego przez Krajowy Rejestr Długów Biuro (...) Spółka Akcyjna we W. informacji gospodarczej o niespłaconych zobowiązaniach na temat powoda M. P. (1) działającego pod firmą (...), numer identyfikacji podatkowej (...), siedziba K. 110, (...)-(...) K., odnośnie zobowiązania 1760,83 zł z datą wymagalności 10 stycznia 2017 roku,

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 7500 zł (siedem tysięcy pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 11 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Nowym Sączu od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu,

V. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 990,14 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych 14/100) tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 449/19

UZASADNIENIE

wyroku z 20 grudnia 2019 roku

Powód M. P. (1) w sprawie przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o:

- a) zasądzenie kwoty 15.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj. 9 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;
- b) zobowiązanie pozwanego do złożenia wniosku o usunięcie wpisu zobowiązania powoda w Krajowym Rejestrze Długów;
- c) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych.

Na uzasadnienie żądania podał, że 9 maja 2017 r. pozwany wniósł pozew o zapłatę przeciwko powodowi z tytułu niewykonania zobowiązania z umowy spedycji. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 25 października 2018 roku, powództwo oddalił. Pozwany nie wniósł w tej sprawie apelacji, wobec czego wyrok uprawomocnił się. Powód od początku, jeszcze na etapie przedsądowym, kwestionował zasadność roszczeń pozwanego. W odpowiedzi na otrzymane wezwanie do zapłaty, powód dwukrotnie pisemnie poinformował pozwanego o braku jakichkolwiek zobowiązań względem niego. Po raz pierwszy przesyłając odpowiedź na wezwanie faksem, po raz drugi pismem z dnia 28 kwietnia 2017 roku. W piśmie z dnia 28 kwietnia 2017 roku, powód zawarł także informację o złożeniu zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę oraz wniósł o wstrzymanie się z podejmowaniem przez pozwanego dalszych działań w sprawie. Pomimo, wyraźnego zaprzeczenia istnieniu zobowiązania oraz podjętych działań celem wyjaśnienia sporu, pozwany wniósł o ujawnienie danych powoda jako dłużnika na kwotę 1.760,83 zł w Krajowym Rejestrze Długów S.A. Pozwany we wniosku, wbrew dyspozycji art. 15a ust. 3 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, nie zamieścił informacji o tym, że zgłaszany dług jest sporny. Jak wynika z raportu (...) z rejestru zapytań, w okresie od 13 marca 2018 roku do 13 marca 2019 roku dokonano 6 zapytań dotyczących powoda. W wyniku jednego z zapytań Łącki Bank Spółdzielczy odmówił powodowi udzielenia pożyczki gotówkowej w kwocie 12 000,00 zł, wskazując jako przyczynę wpis w Krajowym Rejestrze Długów. Niewątpliwie zatem poza utraconą reputacją, powód utracił możliwość pozyskiwania środków na rozwój prowadzonej działalności gospodarczej.

Powód osobiście doświadczał rozczarowania, bezradności i stanu rezygnacji w związku z zachowaniem pozwanego, które skutkowało zmniejszeniem jego wiarygodności na rynku, niemożliwością uzyskania kredytu, a także możliwą utratą reputacji i poczytania go za podmiot nieuczciwy, a być może nawet niewypłacalny. Życie w napięciu w związku z takimi okolicznościami musi być doznaniem nieobojętnym psychicznie, a na pewno nie jest doznaniem o stopniu znikomym dolegliwości. W wyniku bezprawnego wpisu danych w rejestrze, powód utracił potencjalnych kontrahentów. Należy również przypuszczać z dużym prawdopodobieństwem, że w okresie sprzed marca 2018 roku również inne podmioty sprawdziły informację o powodzie w (...), więc nieprawdziwa i krzywdząca informacja mogła dotrzeć do większej liczby podmiotów.

W ocenie powoda, żądana kwota zadośćuczynienia odpowiada rozmiarowi doznanej krzywdy, a przy tym kwota zadośćuczynienia nie powinna być jedynie symboliczna. W ocenie powoda, kwota przyznanego zadośćuczynienia powinna być ustalona tak, by na przyszłość pozwany wystrzegł się bezprawnych zachowań. W przeciwnym wypadku pozwany nie poniósłby żadnych negatywnych konsekwencji stosowania bezprawnych praktyk, zwłaszcza że Spółka (...) sp. z o.o. jest prężnie działającą przedsiębiorcą, o kapitale zakładowym wynoszącym 186.294.430,00 zł.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego. (k. 37-38)

W uzasadnieniu stanowiska podała, że świadczyła usługi organizacji transportu towaru na rzecz podmiotu podającego się za M. P. (1), a przy tym, że w związku z nieuregulowaniem zapłaty za wykonaną usługę, w dniu 9 maja 2017 roku wytoczyła powództwo przeciwko powodowi. Przyznała również, że od 2 czerwca 2017 roku do 24 kwietnia 2019 roku, na jej wniosek, umieszczono wpis w (...) wskazujący, iż powód zalega z zapłatą wierzytelności. Zarzuciła, iż powód aż do 24 kwietnia 2019 roku nie wnioskował do niej o usunięcie wpisu, ani oznaczenie wierzytelności jako niespornej. Co więcej, aż do wspomnianej daty, powód nie skorzystał z uprawnienia do wniesienia sprzeciwu za pośrednictwem platformy krd.pl (...) niezwłocznie po otrzymaniu informacji usunęła wpis.

Skutki zaniechania powoda, prowadzące do odmowy udzielenia mu pożyczki przez bank, nie mogą obciążać strony pozwanej, a powinny być traktowane jako jego przyczynienie się do szkody. Podniosła, że postępowanie cywilne przed sądem gospodarczym toczyło się do 4 grudnia 2018 roku, a więc do tej daty wierzytelność musiała być oznaczona jako sporna. W ocenie strony pozwanej bierna postawa powoda, który przez ponad 2 lata nie podjął żadnych kroków prowadzących do usunięcia rzekomej przeszkody w rozwoju działalności gospodarczej, wynika najprawdopodobniej z chęci uzyskania wysokiego zadośćuczynienia w wytoczonym aktualnie procesie. Dodała, że powód jest przedsiębiorcą-profesjonalistą, którego należyta staranność w dbałości o swoje interesy powinna być na wysokim poziomie (art.

355 § 2 k.c.), powód tym samym w znacznej mierze przyczynił się do przedłużającego utrzymywania wpisu w Rejestrze. Powód nie odpowiadał na maile, które zawierały pouczenie o rozważaniu umieszczenia wierzytelności w (...). Zakwestionowała wysokość dochodzonego zadośćuczynienia, tak co do zasady, jak i wysokości. Powołując się na orzeczenie sądu wskazała, że nawet w sytuacji stwierdzenia naruszenia dóbr osobistych, zasądzenie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. nie ma charakteru automatycznego i nie powinno następować w każdej sprawie, bowiem nie można nadużywać instrumentów prawnych właściwych ochronie dóbr osobistych, gdyż prowadzi to do deprecjonowania samego przedmiotu ochrony. Zdaniem pozwanej, nadużyciem są twierdzenia powoda, iż sporny wpis w (...) na kwotę 1.760,83 złotych powodował stan bezradności i rezygnacji, bowiem jest to kwota tak niewielka zważywszy na obroty powoda, że nie może spowodować aż takiego dyskomfortu.

Pozwana dołączyła kopie wiadomości mailowych z 30 marca 2017 roku, 5, 7 i 13 kwietnia 2017 roku, w których informowała o możliwości przekazania informacji gospodarczych do (...). (k. 39- 40)

Podczas rozprawy w dniu 17 grudnia 2019 roku pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie w zakresie zadośćuczynienia, a w pozostałym zakresie, wobec usunięcia wpisu w toku postępowania, cofnął powództwo zrzekając się roszczenia. (k. 6)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. P. (1) od 9 lat prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...), w ramach której wykonuje zlecenia ogólnobudowlane.

Dowód: - okoliczność bezsporna.

Pozwany w dniu 15 maja 2017 roku wniósł do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu V Wydziału Gospodarczego pozew przeciwko M. P. (1) o zapłatę kwoty 1.932,83 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 1.760,83 złotych od 10 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 172 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że działając na zlecenie powoda wykonał na jego rzecz spedycyjne usługi organizacji transportu towaru, za co wystawił dwie faktury, które pozwany zaliczył do kosztów uzyskania przychodu.

Nakazem zapłaty z 24 maja 2017 roku Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie w całości.

Powód w sprzeczności od nakazu zapłaty wniesionego w dniu 3 lipca 2017 roku wskazał, że nie łączyła go z pozwanym żadna umowa, a nadto, że jest nie jest podatnikiem podatku VAT, rozlicza się z urzędem skarbowym na zasadzie ryczałtu, a swoją pracę i usługi wykonuje na terenie (...). Zarzucił, że na fakturze VAT z 27 grudnia 2016 roku jako wysyłający zostały podane dane (...) M. P. (2) z siedzibą w miejscowości B., a pod podanym adresem ma siedzibę K. G. prowadzący firmę P. P.H.U. (...). Do sprzeciwu dołączył m.in. kopię zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę oraz kopię ewidencji przychodów.

Dowód: - akta sprawy gospodarczej V GC 529/18 k. 52.

Powód otrzymywał wezwania do zapłaty od dwóch różnych firm. Jedną z nich była pozwana spółka. Negując fakt zawarcia z nimi umów- zgłosił Policji możliwość bezprawnego posługiwania się jego danymi, nadto odpowiedział na wezwania, informując o powyższym.

2 lutego 2017 roku powód złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę- podszywania się pod jego osobę wykorzystując dane w celu wyrządzenia szkody majątkowej tj. przestępstwa z art. 190a § 2 k.k.

Postępowanie zostało umorzone z uwagi na nie ustalenie sprawcy przestępstwa.

Dowód: - akta sprawy gospodarczej V GC 529/18 (k. 74 i k. 77 i k. 86) k. 52, - zeznania powoda k. 64v.

W korespondencji mailowej z 30 marca 2017 roku oraz 13 kwietnia 2017 roku pozwana informowała powoda, że informacja o stanie zadłużenia zostanie przekazana do Krajowego Rejestru Długów Biura (...).

Powód nie zapoznał się z przesłanymi wiadomościami.

Dowód: - korespondencja mailowa k. 39-40, - zeznania powoda k. 64v-65.

Przed wytoczeniem powództwa, pozwana pismem z 21 kwietnia 2017 roku, wezwała powoda do zapłaty kwoty 1.760,83 złotych. Wezwanie zostało skierowane na adres siedziby powoda i odebrane w dniu 15 maja 2017 roku. W treści pisma wskazano, że brak zapłaty w wyznaczonym terminie będzie skutkowało skierowaniem sprawy na drogę sądową, nie zawierało natomiast informacji o zamiarze wpisania powoda do (...), ani pouczenia o trybie wniesienia sprzeciwu od powyższego zamiaru.

Powód, zarówno osobiście, jak też za pośrednictwem pełnomocnika, informował pozwaną, że nigdy nie zawierał z nią umowy i musiała zająć pomyłką. Prosił o wyjaśnienie sprawy, równocześnie informując, iż złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę, a nadto o wstrzymanie czynności windykacyjnych względem niego do czasu zakończenia postępowania karnego.

Pismo powoda z 28 kwietnia 2017 roku zostało doręczone pozwanemu 4 maja 2017 roku.

Dowód: - akta sprawy gospodarczej V GC 529/18 (k. 54-56 akt- płyta CD) k. 52, - pismo powoda k. 15, - zeznania powoda k. 64v-65.

W dniu 2 czerwca 2017 roku pozwana umieściła wpis w Krajowym Rejestrze Dłużników. Wpis widniał do 24 kwietnia 2019 roku, kiedy to powód złożył wniosek o jego usunięcie.

Wpis nie zawierał adnotacji, iż wierzytelność ma charakter sporny.

O powyższym powód został poinformowany telefonicznie przez biuro Krajowego Rejestru Dłużników, tym niemniej nie uzyskał informacji jaki podmiot złożył wniosek o wpis.

Dowód: - okoliczność bezsporna, nadto zeznania powoda k. 64v.

Wyrokiem z 25 października 2018 roku Sąd Rejonowy w Nowym Sączu oddalił powództwo pozwanego. W uzasadnieniu orzeczenia podano, że M. P. (1) prowadzi działalność gospodarczą od 2013 roku z zakresu robót ogólnobudowlanych. Nie świadczył usług, które wiązałyby się z przewozem towarów, ani nie miał kontaktu z komunikatorami internetowymi dotyczącymi usług transportowych. 6 października 2016 roku pozwany w niniejszej sprawie wystawił fakturę VAT opiewającą na kwotę 873,15 złotych z tytułu wykonania usług transportu wewnątrz unijnego. Jako wysyłającego wskazano (...) P. B. R. 34, (...) 6 HQ M. w (...). 27 grudnia 2016 roku pozwany wystawił fakturę VAT na kwotę 887,68 złotych z tytułu wykonania usług transportu wewnątrz unijnego, jako wysyłającego wskazano (...) M. P. (1) ul. (...), (...)-(...) B.. W obu fakturach jako klienta wskazano pozwanego.

Sąd Rejonowy wskazał wówczas, że powód (a pozwany w niniejszej sprawie) nie wykazał stosownie do reguł ciężaru dowodu, że to pozwany (powód w niniejszej sprawie) zawarł z nim umowę usługi transportowej.

Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 12 grudnia 2018 roku. Pozwana kwestionowała jedynie rozstrzygnięcie w przedmiocie wydatków i wynagrodzenia mediatora.

Dowód: - akta sprawy gospodarczej V GC 529/18 k. 52, - wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z 25 października 2018 roku k. 51.

Pozwana świadczyła usługi organizacji transportu na rzecz podmiotu podającego się za powoda.

Dowód: - okoliczność bezsporna.

W okresie od 13 marca 2018 roku do 13 marca 2019 roku sześciokrotnie dokonywano zapytań w Krajowym Rejestrze Długów odnośnie sytuacji powoda. Dwa zapytania były kierowane przez Łącki Bank Spółdzielczy w Ł., pozostałe przez powoda, spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową (...), (...) Bank S.A., (...) S.A.

Dowód: - wydruki z (...) k. 7-14.

21 września 2018 roku powód złożył wniosek w Ł. S. o przyznanie pożyczki gotówkowej w kwocie 12.000 złotych. Bank odmówił udzielenia wnioskowanej pożyczki z powodu ustalenia, że powód widnieje w bazie Krajowego Rejestru Długów na kwotę 1.760, 83 złotych.

Podobne wnioski powód złożył w bankach (...) oraz M., które zostały negatywnie rozpoznane.

Pieniądze miały zostać przeznaczone na zakup samochodu dla potrzeb prowadzonej działalności gospodarczej.

Dowód: - zaświadczenie z 25 września 2018 roku k. 16, - zeznania powoda k. 64v-65.

Kontrahenci, ani znajomi powoda, nie wiedzieli, iż ten został wpisany do Krajowego Rejestru Dłużników. Żaden z kontrahentów nie odmówił zawarcia umowy z powodem z uwagi na przedmiotowy wpis.

Dowód: - zeznania powoda k. 64v-65.

Z uwagi, iż powód otrzymywał faktury i wezwania od podmiotów z którymi nie był związany żadnymi umowami, a także kierowane były wobec niego pouczenia o możliwości skierowania spraw na drogę sądową, umieszczenia wpisów w Krajowym Rejestrze Dłużników, powód obawiał się, iż może to negatywnie wpłynąć na prowadzoną przez niego działalność gospodarczą, zwłaszcza, że większość klientów miał z „polecenia” od innych osób, na rzecz których świadczył usługi.

Obawy powoda były tym realniejsze, gdy zważył, iż przeciwko niemu były prowadzone postępowania cywilne- przed Sądem w T. oraz w N..

Powód na bieżąco reguluje swoje zobowiązania, nie ma żadnych zaległości wobec osób trzecich. Także zaciągnięte dotychczas pożyczki regulował terminowo, a nawet przed ustalonym terminem spłaty rat.

Dowód: - zeznania powoda k. 64v-65.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów oraz zeznań powoda. Przedłożone dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron tak pod względem treści, jak i ich autentyczności. Podobnie Sąd nie znalazł podstaw do negowania ich wartości dowodowej.

Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne, bowiem wskazany w sposób spójny i logiczny przedstawił okoliczności związane z toczącymi się wobec niego postępowaniami cywilnymi, notyfikacją możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę, otrzymaniem informacji o umieszczeniu wpisu w (...), a także doznanej krzywdzie w związku z pojawieniem się przedmiotowego wpisu w rejestrze publicznym. Jego depozycje znajdują potwierdzenie w innych dowodach, w szczególności w niekwestionowanych przez strony dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód zarzucał, iż na skutek bezprawnego umieszczenia wpisu w Krajowym Rejestrze Długów wskazującego na okoliczności nieuregulowania przez niego zobowiązań, doszło do naruszenia jego dobra

osobistego w postaci dobrego imienia, w konsekwencji czego wniósł o zobowiązanie strony pozwanej do usunięcia przedmiotowego wpisu oraz zasądzenia kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Dobra osobiste ujmowane są w kategoriach obiektywnych jako pewne wartości niemajątkowe ściśle związane z osobowością człowieka, obejmujące fizyczną i psychiczną integralność jednostki, jej indywidualność oraz godność i pozycję społeczną. Wartości te stanowią przesłankę samorealizacji osoby ludzkiej. Naturę i granice poszczególnych dóbr osobistych wyznaczają przeważające w danym społeczeństwie zapatrywania prawne, moralne i obyczajowe. Nie wszystkie "wartości idealne" stanowią dobra osobiste jednostki, a jedynie te, które porządek prawny za takie uznaje. Źródłem dóbr osobistych, których przykładowy katalog wskazany został w art. 23 k.c., jest godnościowa koncepcja jednostki i wynikająca stąd jej podmiotowość i autonomia (art. 30 Konstytucji RP).

Obiektywna koncepcja ochrony dóbr osobistych zakłada, że dokonując oceny, czy w konkretnych okolicznościach nastąpiło naruszenie dobra osobistego jednostki należy odnosić się do poglądów panujących w społeczeństwie, posługiwać się w tym celu abstrakcyjnym wzorcem "przeciętnego obywatela", nie zaś odwoływać się do jednostkowych odczuć i ocen osoby pokrzywdzonej. W konsekwencji w orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się pogląd, zgodnie z którym ocena, czy w konkretnej sytuacji nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonywana według miary indywidualnej wrażliwości pokrzywdzonego, a więc według oceny subiektywnej zainteresowanego. Kryteria oceny naruszenia muszą być poddane obiektywizacji, trzeba w tym zakresie uwzględnić odczucia szerszego grona uczestników i powszechnie przyjmowane, a zasługujące na akceptację normy postępowania, w tym normy obyczajowe i wynikające z tradycji (tak m.in. wyrok SN z 11 marca 1997 r., III CKN 33/97, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 93, wyrok SN z 16 stycznia 1976 r., II CR 692/75, OSNC 1976, z. 11, poz. 251).

Dobro osobiste w postaci czci rozumiane jest zazwyczaj w prawie cywilnym szeroko. Wskazuje się na dwa aspekty tego terminu - tzw. część wewnętrzną i część zewnętrzną. Część wewnętrzna odpowiada takim określeniom, jak godność osobista, wyobrażenie jednostki o własnej wartości, zaś część zewnętrzna to inaczej dobre imię, dobra sława, wyobrażenie i obraz jednostki w oczach innych, reputacja. Powyższe rozróżnienie przyjęte jest również w orzecznictwie (uchwała 7 SN z 28 maja 1971 r., III PZP 33/70; wyrok SN z 29 października 1971 r., II CR 455/71; wyrok SN z 15 listopada 2000 r., III CKN 473/00). Przyjmuje się, że naruszenie dobrego imienia, a więc zewnętrznego aspektu czci, polega na pomówieniu innej osoby o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej albo narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego zawodu, stanowiska lub rodzaju działalności. Z kolei godność osobista konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości jednostki i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi, zaś jej naruszenie określane jest jako zniewaga (wyrok SN z 13 czerwca 1980 r., IV CR 182/80; wyrok SN z 8 października 1987 r., II CR 269/87; wyrok SN z 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89; wyrok SN z 10 września 1999 r., III CKN 939/98).

Przepis art. 24 k.c. rozkłada ciężar dowodu w ten sposób, że na powoda nakłada obowiązek udowodnienia, że pozwany naruszył jego dobra osobiste. Nadto, wspomniany przepis formułuje domniemanie prawne bezprawności naruszenia dóbr osobistych. Na pozwanym zatem ciąży obowiązek udowodnienia, że jego działanie naruszające dobra osobiste powoda nie było bezprawne. Rozpoznając sprawę w przedmiocie naruszenia dóbr osobistych, Sąd w pierwszym rzędzie ustala czy doszło do naruszenia dobra osobistego i jakie było to dobro, a dalej, czy działanie pozwanego naruszcyciela było bezprawne (wyrok SN z 12 lipca 2002 roku V CKN 1095/00, wyrok SN z 17 czerwca 2004 roku V CK 609/03).

Zważyć należy przy tym, że sam fakt umieszczenia informacji gospodarczej o zadłużeniu nie może stanowić o naruszeniu dóbr osobistych. Celem ustawy z 9 kwietnia 2010 roku o udostępnieniu informacji gospodarczej i wymianie danych gospodarczych (dalej: ustawa (...)) nie jest stygmatyzowanie dłużników, lecz ochrona obrotu gospodarczego. Sam wpis w rejestrze dokonywany jest po przeprowadzeniu stosownej procedury z udziałem wierzyciela, dłużnika oraz biura Krajowego Rejestru Dłużników, to właśnie przestrzeganie wspomnianego trybu decyduje o rzetelności upublicznianych danych, a w konsekwencji realizuje ustawowy cel ochrony obrotu gospodarczego.

W ocenie Sądu na skutek działania strony pozwanej doszło do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci dobrego imienia, jego wiarygodności i rzetelności, w następstwie umieszczenia wpisu w Krajowym Rejestrze Dłużników. Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie upowszechnienie informacji w (...), z których wynika, że dany przedsiębiorca

jest nierzetelny, bowiem nie zaspokaja wierzytelności i to tych mających charakter bezsporny, naruszyło dobre imię powoda. Należy podkreślić, że powód na kilka miesięcy przed złożeniem przez pozwaną wniosku o umieszczenie wpisu w rejestrze, informował, że nigdy nie zawierał umowy, której przedmiotem były zlecenia transportowe, a także by stroną jakiegokolwiek umowy była strona pozwana. Dodatkowo notyfikował, iż zawiadomił Policję o możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę, a polegającego na posługiwaniu się jego danymi osobowymi. W dacie złożenia wniosku o wpis w rejestrze, a więc w czerwcu 2017 roku strona pozwana miała świadomość, iż powód neguje dochodzoną względem niego wierzytelność, przy czym negacja nie ograniczała się do prostego zakwestionowania dochodzonej wierzytelności, a była umotywowana wspomnianymi wcześniej dowodami. Mimo powyższego, strona pozwana nie tylko zdecydowała się na złożenie wniosku o wpis powoda do (...), ale również naruszyła obowiązek statuowany w art. 15a ust. 3 ustawy (...), w konsekwencji czego wierzytelność dochodzona względem powoda została oznaczona jako „niesporna”. Wspomniany przepis art. 15a ust. 3 ustawy (...) stanowi, że wierzyciel, który nie uwzględni sprzeciwu dłużnika kwestionującego istnienie zobowiązania w całości lub w części lub uznającego wierzytelność za przedawnioną w całości lub w części i przekazuje informację gospodarczą do biura, jest obowiązany zawrzeć te dane w informacji gospodarczej przekazywanej do biura. Zrealizowanie powyższego obowiązku, skutkuje oznaczeniem wierzytelności w Rejestrze jako „zobowiązania kwestionowanego” (por. kopie zapytań do (...) zalegające na k. 9-14 akt sprawy, w szczególności odesłanie oznaczone (*)). Strona pozwana miała również wiedzę, iż powód jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą, a w konsekwencji, że taki przymiot jako wiarygodność, rzetelność czy dobre imię są szczególnie istotne w obrocie. W sytuacji, gdy pozwana poznała stanowisko powoda odnośnie egzekwowanej wierzytelności, motywy, którymi ten kierował się odmawiając zapłaty, popartymi stosownymi dokumentami, a wiedzę tę uzyskała na kilka miesięcy nie tylko przed wytoczeniem przez siebie powództwa przed sądem gospodarczym (maj 2017 roku), złożeniem wniosku o wpis w (...) (czerwiec 2017 roku) oraz zaaprobowaniem wniosku powoda o zawieszenie postępowania cywilnego do czasu zakończenia postępowania karnego (październik 2017 roku), zarówno wpis w (...), jak i późniejsze jego utrzymywanie o niezmienionym statusie „wierzytelności niekwestionowanej”, przesądza o naruszeniu dóbr powoda, poprzez ukazanie i utwalenie go w Rejestrze jako osoby nierzetelnej, niesolidnej, nieregulującej własnych zobowiązań.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie wykazała, iż jej działanie nie nosiło znamion bezprawności, a więc nie obaliła domniemania wynikającego z art. 24 k.c. Pojęcie bezprawności oznacza ujemną ocenę zachowania się, opartą na sprzeczności tego zachowania z szeroko pojętym porządkiem prawnym, a więc na sprzeczności z obowiązującymi przepisami ustawy, bądź regułami wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Bezprawność stanowi więc kwalifikację przedmiotową czynu, ujmuje zachowanie jako obiektywnie nieprawidłowe, abstrahując przy tym od elementu zawinięcia. Należy zaznaczyć, że pozwany w celu uwolnienia się od odpowiedzialności może wykazywać, że jego działania naruszające dobro osobiste powoda nie ma charakteru bezprawnego, a więc, że zachowanie skutkujące naruszeniem nastąpiło w szczególnych okolicznościach, usprawiedliwiających takie, a nie inne postępowanie. Kontratypami uchylającymi bezprawność naruszenia są- działania w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, zgoda pokrzywdzonego, działania w obronie społecznie uzasadnionego interesu. Kwestia bezprawności może być ujmowana także jako relacja, wyznaczona z uwagi na wzajemny stosunek wagi i doniosłości naruszonego prawa podmiotowego lub chronionego interesu prawnego do wagi i doniosłości prawa np. prawa wolności wypowiedzi, prawa do krytyki, zasady wolności pracy, czy prawa obywateli do informacji, którego realizacja skutkowałą naruszeniem (uchwała SN z 18 lutego 2005 roku III CZP 53/04, wyrok TK z 30 października 2006 roku P 10/06).

W realiach przedmiotowej sprawie pozwana winna wykazać, że naruszenie dóbr osobistych powoda nie było bezprawne, a więc, że dokonanie czynności polegających na umieszczeniu wpisu w Rejestrze, jego utrzymywanie w ogóle oraz o statusie „wierzytelności niekwestionowanej”, było zgodne z prawem, w tym wypadku ustawą (...) z 9 kwietnia 2010 roku. Prawo wierzyciela przekazywania do biura informacji gospodarczych w celu ich ujawnienia przewiduje art. 12 ustawy. Przepisy art. 15 i art. 15a wspomnianej ustawy określają przesłanki, których spełnienie warunkuje ubieganie się o wpisanie dłużnika, niebędącego konsumentem, w Rejestrze. Należą do nich- wykazanie, że wierzytelność względem powoda rzeczywiście istnieje- powstała w związku z określonym stosunkiem prawnym, we wskazanej wysokości- co najmniej 500 złotych, jest wymagalna- co najmniej od 30 dni, a nadto dopełniono obowiązku

listownego bądź osobistego wezwania dłużnika do zapłaty, zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura, z podaniem firmy i adresu siedziby tego biura, przy czym od daty wezwania upłynął co najmniej miesiąc. Dodać należy, że art. 15a ustawy stanowi, iż wezwanie do zapłaty przesłane dłużnikowi powinno zawierać informację o możliwości zgłoszenia przez dłużnika sprzeciwu. Wniesienie takiego sprzeciwu, w którym kwestionuje się istnienie zobowiązania w całości lub części lub uznaje wierzytelność za przedawnioną w całości lub w części, gdy sprzeciw nie został uwzględniony przez wierzyciela, nakłada na tego ostatniego obowiązek przekazania informacji gospodarczej do biura wraz z danymi wskazującymi na kwestionowanie wierzytelności (ust. 3).

W przedmiotowej sprawie wnioski pozwanej do (...) dotyczyły wierzytelności względem powoda, która miała powstać w związku z zawarciem umowy organizacji transportu oraz jej wykonaniem. Wspomniana wierzytelność była przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym w Nowym Sączu, który wyrokiem z 25 października 2018 roku powództwo w całości oddalił. Wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia co do żądania głównego w dniu 12 grudnia 2018 roku. W motywach orzeczenia wskazano wówczas, że strona powodowa (pозwana w niniejszej sprawie) nie wykazała by stroną umowy z której wywodzona była wierzytelność miał być M. P. (1). Nie można tracić z pola uwagi, iż co najmniej od lutego 2017 roku powód poddawał w wątpliwość, iż jest dłużnikiem strony pozwanej. Na tę okoliczność, zarówno w przedprocesowej korespondencji, jak i w sprzeciwie od nakazu zapłaty, powołał dokumentację księgową przezeń prowadzoną, potwierdzenie złożenia zawiadomienia o możliwości popełnienia na jego szkodę przestępstwa relewantnego z punktu widzenia dochodzonej wierzytelności, a także odpis z centralnej ewidencji i informacji o działalności gospodarczej wskazującej na przedmiot prowadzonej działalności. Powód także w piśmie z 28 kwietnia 2017 roku prosił by strona pozwana wstrzymała się z czynnościami wobec niego aż do momentu wyjaśnienia wątpliwości co do podmiotu, który powinien wykonać zobowiązanie. W istocie strona pozwana wytoczyła powództwo 9 maja 2017 roku (15 maja pismo wpłynęło do sądu), a niespełna miesiąc później- 2 czerwca 2017 roku pojawił się wpis w (...), który co należy podkreślić, wskazywał, że wierzytelność ma charakter niekwestionowany. W kontekście zachowania strony pozwanej zważyć należy, iż jedna z faktur, która została przedłożona w toku postępowania przed Sądem Rejonowym (k. 9- płyta CD) budzi uzasadnione wątpliwości, gdy wspomni się na widniejące tam adresy mające stanowić siedzibę powoda. Mimo powyższych nieścisłości oraz twierdzeń powoda, strona pozwana nie wstrzymała się z realizacją decyzji o umieszczeniu wpisu w (...), wręcz przeciwnie taki wpis utrzymywała nawet po prawomocnym oddaleniu powództwa.

Powód nigdy nie był dłużnikiem strony pozwanej, a w konsekwencji wpis w (...) dokonany na jej wniosek dotyczył wierzytelności nieistniejącej i niewymagalnej. Do powyższego dodać należy, że strona pozwana uchybiła nadto ustawowym warunkom ubiegania się o upublicznianie informacji gospodarczych w Rejestrze. Wskazana nie była uprawniona do kierowania wezwań do powoda za pośrednictwem wiadomości mailowych (art. 15 ust. 1a), a jedynie w tych wiadomościach pojawiła się informacja o zamiarze umieszczenia wpisu w (...). Pisemne wezwanie do zapłaty, doręczone na adres siedziby powoda, zawierało wyłącznie pouczenie o możliwości skierowania sprawy na drogę sądową. Próżno szukać w wymienionych wezwaniach informacji, iż powód był pouczony o uprawnieniu do złożenia sprzeciwu od zamiaru umieszczenia jego danych w Rejestrze. Tym niemniej taki sprzeciw wyraził, jednak nie został on uwzględniony przez stronę pozwaną, a przedmiotowa wierzytelność została uwidoczniiona jako „niekwestionowana”, co budzi wątpliwości nie tylko w kontekście wyartykułowanych powyżej okoliczności, ale przede wszystkim przy uwzględnieniu treści art. 15a ust. 3 ustawy. Dodać przy tym należy, że ustawa z 9 kwietnia 2010 roku, a w ślad za nią raporty z wyszukiwania dłużników w (...) (k. 9-14), nie posługuje się pojęciem zobowiązań, czy wierzytelności spornych, które strona pozwana błędnie utożsamia ze sporem sądowym (k. 37v), a terminem „zobowiązań kwestionowanych”. W konsekwencji argumentacja pozwanej, iż do dnia zakończenia postępowania cywilnego zobowiązanie powoda mogło zostać zaliczone wyłącznie do kategorii „spornych” nie zasługuje na uwzględnienie, a wręcz świadczy o nierzetelności wymaganej od podmiotów uczestniczących w obrocie profesjonalnym.

Wobec powyższego nie zostały spełnione przez pozwaną warunki z art. 15 ustawy (...) wierzytelność nie istniała, a w konsekwencji nigdy nie była wymagalna. Podkreślić należy, że zamieszczenie w Rejestrze prowadzonym przez biuro informacji gospodarczej informacji o wymagalnym zobowiązaniu dłużnika jest tylko wtedy działaniem zgodnym

z prawem, gdy zobowiązanie to rzeczywiście istnieje i jest wymagalne. W ocenie Sądu, w realiach przedmiotowej sprawy, strona pozwana nadużyła uprawnień wierzyciela statuowanych w treści art. 12 ustawy, a jej działanie nie może być oceniane jako przedsięwzięte w celu zapewnienia pewności i bezpieczeństwa obrotu, które to wartości usprawiedliwiają upublicznianie informacji o zaleganiu w realizacji zobowiązań. Wręcz przeciwnie, umieszczanie nierzetelnych i nieprawdziwych informacji w rejestrach publicznych do których dostęp ma nieograniczona liczba osób i z którymi można wiązać pewne domniemanie prawdziwości, zaprzecza celom ustawy z 9 kwietnia 2010 roku o udostępnieniu informacji gospodarczej i wymianie danych gospodarczych.

Sąd nie podziela przy tym argumentacji strony pozwanej, iż to na skutek zaniedbań powoda wpis był utrzymywany przez okres dwóch lat, a także pięciu miesięcy, liczony od daty uprawomocnienia wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu. Do argumentacji wyłożonej powyżej odnośnie oznaczania zobowiązań w Rejestrze, dodać należy, że strona pozwana błędnie utożsamia fakt naruszenie dóbr osobistych, który oceniany jest zawsze przez pryzmat obiektywnych kryteriów na datę naruszenia, a więc w przedmiotowej sprawie 2 czerwca 2017 roku, ze skutkami ich naruszenia. Okoliczności takie jak długotrwałość naruszenia, utrata klientów czy niemożność zaciągania kredytów bądź pożyczek, a więc ograniczenie dostępu do usług kredytowych, czy narażenie na bezowocne ubieganie się o kredyt i związana z tym utrata poczucia bezpieczeństwa czy niemożność nabycia pewnych dóbr, brane są pod uwagę właśnie przy ocenie skutków naruszenia, a więc wpływają na ocenę zasadności i wysokości roszczeń wysuwanych w procesie o naruszenie dóbr osobistych. Co więcej, wprawdzie dłużnik wpisany w Rejestrze posiada możliwość kwestionowania wpisu (art. 15a ust. 3, art. 18 ust. 1, art. 21a, art. 30), tym niemniej zważyć należy, że podjęcie tych działań jest relewantne z perspektywy utrzymywania skutków naruszenia dóbr. Pozwana pomija przy tym, że powód wielokrotnie notyfikował jej, iż nie był stroną umowy z której dochodzona wierzytelność miała wynikać, a nadto, że ten mimo braku pouczenia (art. 15a ustawy) wniósł wymagany sprzeciw. W ocenie Sądu nie można pomijać, iż ustawa z 9 kwietnia 2010 roku nakłada tak na wierzyciela, jak i Biuro (...) obowiązek badania i niezwłocznego notyfikowania o zaspokojeniu, przedawnieniu bądź wygaśnięciu wierzytelności wpisanych w Rejestrze (art. 18 ust. 1 pkt 2, art. 20, art. 21 ust. 2 pkt 1, art. 29, art. 30a, 31). Wskazać należy, że zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy w przypadku powzięcia wiarygodnej informacji, że przekazane informacje gospodarcze są nieprawdziwe - to wierzyciel jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia informacji, wystąpić do biura, któremu przekazał dane o zobowiązaniu z żądaniem aktualizacji informacji gospodarczych, przekazujące do biura aktualne dane. W przypadku zaś stwierdzenia faktu nieistnienia zobowiązania wierzyciel jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia tej informacji, wystąpić do biura, któremu przekazał dane o zobowiązaniu, z żądaniem usunięcia informacji gospodarczych dotyczących tego zobowiązania (ust. 2). Mając na uwadze poczynione rozważania oraz ustalone okoliczności faktyczne sprawy, w szczególności zaś daty wydania i uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, uznać należy, że to strona pozwana nie dopełniła ustawowego obowiązku usunięcia danych z Rejestru, bezpodstawnie utrzymując stan bezprawności naruszania dóbr powoda.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Podstawą żądania jest przepis art. 448 k.c. zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Warunkiem uwzględnienia żądania znajdującego podstawę w art. 448 k.c. konieczne jest wykazanie nie tylko bezprawności naruszenie dóbr osobistych, ale także winy pozwanego jako sprawcy naruszenia. W ocenie Sądu przesłanka winy została spełniona, bowiem nie da się w realiach sprawy obronić tezy, że zamieszczenie informacji na temat powoda miało na celu skłonienie go do uregulowania zobowiązania, zwłaszcza, gdy wspomni się, że wcześniej pozwany wytoczył powództwo o zapłatę przed Sądem Rejonowym w Nowym Sączu.

Spośród okoliczności wpływających na wysokość przyznanego zadośćuczynienia wskazuje się między innymi charakter naruszonego dobra, długotrwałość i rozmiar skutków naruszenia czy uciążliwości psychiczne poszkodowanego. Podkreśla się przy tym, że najistotniejszym celem zadośćuczynienia jest wynagrodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy, czyli zrealizowanie funkcji kompensacyjnej. Ma ono umożliwić mu uzyskanie

satysfakcji, która wpłynie korzystnie na jego samopoczucie i pozwoli zniwelować poczucie krzywdy wywołanej zachowaniem naruszcyciela. Równocześnie zadośćuczynienie pełni funkcję represyjną, co oznacza, że obowiązek jego zapłaty powinien dla sprawcy szkody stanowić sankcją stosowną do popełnionego czynu. Aby zaś sankcja ta była odczuwalna, określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien wziąć pod uwagę sytuację majątkową sprawcy. Większe nasilenie winy ma wpływ na wysokość zadośćuczynienia. W ramach represyjnej funkcji zadośćuczynienia należy uwzględnić także zachowanie sprawcy krzywdy po jej wyrządzeniu oraz to czy naruszcyciel dóbr podjął czynności mające na celu usunięcie skutków swojego działania (wyrok SN z 27 marca 2019 roku V CSK 77/18). Podkreśla się przy tym, że kwota zadośćuczynienia musi mieć charakter odczuwalny dla poszkodowanego, jednak nie nadmierny, by nie prowadziła do nieuzasadnionego wzbogacenia.

Uwzględniając realia sprawy Sąd uznał, że kwota 7500 złotych w sposób dostateczny rekompensuje krzywdę doznaną przez powoda. Sąd miał przy tym na względzie, że wpis był umieszczony w Rejestrze przez okres blisko dwóch lat, a przy tym, że treść była dostępna dla szerokiego spektrum osób, nie tylko instytucji bankowych czy państwowych, ale również osób fizycznych i prawnych. Nadto, wzięto pod uwagę, iż to na skutek wpisu powodowi odmówiono udzielenia pożyczki na zakup samochodu, a także i to, że strona pozwana mimo posiadania ku temu możliwości prawnych i dysponując stosownymi informacjami utrzymywała wpis w Rejestrze w ogóle, ja i o statusie „zobowiązań niekwestionowanych”. Niewątpliwie z treścią wpisu zapoznały się inne osoby, w tym banki, którym jak wspomniano uzyskana informacja posłużyła do odmówienia udzielenia środków pieniężnych. Tym niemniej, należało mieć na względzie, że jedynie cztery z zapytań pochodziły od podmiotów zewnętrznych w stosunku do powoda, a równocześnie, że z uwagi na ograniczone możliwości techniczne, biuro (...) może udostępniać informacje o liczbie zapytań jedynie sprzed 12 miesięcy (art. 27 ust. 3 ustawy). Sąd uwzględnił również, że prócz odmowy udzielenia pożyczki, wpis nie wpłynął negatywnie na relacje powoda z kontrahentami. Powyższe nie oznacza jednak, że powód nie doznał żadnej krzywdy. Jak wynika z ustaleń Sądu, powód dotychczas sumiennie i terminowo wywiązywał się z własnych zobowiązań pieniężnych, nie ma zaległości płatniczych. Oferowane przez niego usługi były świadczone na rzecz osób „z polecenia”, a więc był postrzegany jako osoba fachowa i rzetelna. Niewątpliwie dla osób prowadzących działalność gospodarczą, zwłaszcza tych polegających na świadczeniu usług na rzecz innych podmiotów, wartością istotną jest ich rzetelność i wiarygodność. Jak wspomniano zadośćuczynienie pełni nie tylko funkcję kompensacyjną, represyjną, ale również prewencyjno- wychowawczą. Podmioty fachowe uczestniczące w obrocie gospodarczym, przedsiębiorcy i spółki, operują znacznymi środkami finansowymi, dlatego też kwota zadośćuczynienia musi być relatywizowana do zasobów, którymi oni dysponują.

Reasumując, Sąd umorzył na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie w zakresie żądania usunięcia wpisu w Rejestrze, albowiem powód cofnął w tym zakresie powództwo i zrzekł się roszczenia. Nadto, zasądził na rzecz powoda kwotę 7.500 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi, na podstawie art. 481 § 1 k.c., od 11 lipca 2019 roku, w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Sąd nie uwzględnił żądania przyznania odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia wytoczenia powództwa, bowiem uprzednio powód nie wzywał strony pozwanej do jego zapłaty, zaś przedmiotowe roszczenie, stosownie do treści art. 455 k.c., jest świadczeniem bezterminowym, a staje się wymagalne dopiero po wezwaniu do jego zapłaty. Stronie pozwanej doręczono powództwo 10 lipca 2019 roku, w konsekwencji w stanie opóźnienia w realizacji roszczenia pozostawała od 11 lipca 2019 roku. Niemniej Sąd przyznał odsetki od daty wcześniejszej niż uprawomocnienie wyroku, mając na względzie, iż wyrok w przedmiotowej sprawie nie ma charakteru konstytutywnego, a jedynie deklaracyjny, a nadto mając na uwadze, iż żądanie powoda w dacie doręczenia pozwu pozwanemu, w tym okoliczności na które ten się powoływał, były oczywiście uzasadnione.

Orzekając o kosztach Sąd miał na względzie, że:

- powództwo w zakresie zadośćuczynienia zostało uwzględnione w połowie tj. co do kwoty 7.500 złotych;
- postępowanie w zakresie żądania usunięcia wpisu zostało umorzone na skutek cofnięcia pozwu przez powoda, niemniej jednak, mając na uwadze obowiązek usunięcia wpisu, wynikający z art. 29 ust. 2 ustawy z 9 kwietnia 2010 roku, a spoczywający na stronie pozwanej, żądanie było aktualne na datę wytoczenia powództwa;

- od pozwu uiszczono opłatę jedynie w zakresie żądania pieniężnego (750 złotych), pominięto zaś opłatę od roszczenia niepieniężnego (600 złotych- art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych);

- obie strony były reprezentowane przez pełnomocników z wyboru i każdy z nich poniósł koszty z tytułu ich wynagrodzenia- odpowiednio 720 złotych (§ 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), 3.600 złotych (§ 2 pkt 5 rozporządzenia), 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;

- pełnomocnik pozwanej złożył spis wydatków na kwotę 645,73 złotych.

Stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przegrywającej koszty niezbędne do celowego dochodzenia swych praw i celowej obrony, a stosownie do treści art. 100 k.p.c. w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W zakresie żądania usunięcia wpisu, o czym powyżej, Sąd uznał, iż powodowi należy się zwrot kosztów postępowania w kwocie 720 złotych, a z uwagi na nieuiszczenie opłaty sądowej w tym zakresie - Sąd stosownie do treści art. 130³ § 2 k.p.c. w z art. 113 ust. 1 i art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Nowym Sączu kwotę 600 złotych.

W zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia Sąd zważył, iż strona powodowa wygrała sprawę w 50 %, zaś wydatki po jej stronie wyniosły 4.367 złotych. Według danych zawartych w internecie średnie spalanie w samochodzie O. (...) wynosi 6l/100 km, co przy uwzględnieniu odległości przebytej przez pełnomocnika pozwanej daje- 339,43 złote (1.136 kilometrów, przy uwzględnieniu przeciętej ceny paliwa- 4,98 złotych). Doliczyć należy koszt opłat za przejazd autostradą (...)* 40 złotych, tj. 80 złotych. Łączne wydatki wyniosły więc 419,43 złote (339,43+ 80). Mając na uwadze, iż wydatki pełnomocnika były poniesione w sprawie dotyczącej dwóch żądań, a jedno z nich zostało w całości uwzględnione (żądanie usunięcia wpisu), Sąd uwzględnił jedynie połowę tych wydatków. W konsekwencji łączne wydatki strony pozwanej wyniosły 4.036,43 złote (3.617+419,43/2). Łączne wydatki strony powodowej wyniosły 4367 złotych, a wydatki ogółem 8.193,72 złote. Każda ze stron powinna ponieść wydatek rzędu 4.096,86 złotych. W konsekwencji Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 270,14 złotych (4.367-4.096,86), łącznie zaś 990,14 złotych (720+270,14).